

ROBIN HOBB

KRONIKY DEŠTNÉ DIVOČINY

DRAČÍ KREV

FRAGMENT

P
E
N
D
R
A
G
O
N

Kroniky Deštné divočiny – Dračí krev

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Hobb
Kroniky Deštné divočiny –
Dračí krev – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROBIN HOBB

KRONIKY DEŠTNÉ DIVOČINY

DRAČÍ KREV

FRAGMENT

Published by agreement with the author and author's agents, The Lotts Agency, Ltd.
Copyright © Robin Hobb 2013
Translation © Jan Kozák, 2022
Cover & Illustrations © Filip Štorch, 2022
Cover illustration (line) © Eva Kali / Shutterstock.com

ISBN e-knihy 978-80-253-5647-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5648-7 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5649-4 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Chybíš mi, Ralphe

PROLOG

Změny

Tintaglia se vzbudila. Byla jí zima a připadala si stará. Podařil se jí skvělý úlovek a dobře se najedla, ale zato si nedobře odpočinula. Kvůli hnisající ráně pod levým křídlem nedokázala najít pohodlnou polohu. Když se natáhla, horké nateklé místo se napnulo, a jakmile se schočila, zase cítila bodání zapíchnutého šípu. Při rozevření křídla se v něm šířila bolest, jako kdyby nějaký bodlák uvnitř ní vyháněl šlahouny a ty ji při růstu škrábaly svými trny. Protože přiletěla blíž k Deštné divočině, ochladilo se. V této oblasti se již nerozkládaly pouště a nenacházely se zde teplé písky. V chalcedských pouštích jako kdyby se teplo dralo ze samého nitra půdy, která pak byla skoro stejně rozehrátá, jako jsou v této části roku jižní země. Teď však Tintaglia nechala tyhle souše a zahřáté písky za sebou a nad vesnou jednoznačně přebírala vládu zima. Dračici chladem tuhlo maso kolem rány, takže každé ráno představovalo utrpení.

Icefyre s ní neletěl. Původně čekala, že jí starý černý drak bude doprovázet, ačkoli si nedokázala vzpomenout, proč si to vlastně myslela. Draci byli spíš samotářští než společenští. Každý totiž potřeboval velký

lovecký revír, aby se řádně nakrmil. Ve chvíli, kdy od něj Tintaglia odešla a on ji nenásledoval, si uvědomila to pokoření: ona s ním šla vždycky a byla stále u něj. Nevzpomínala si, že by ji někdy žádal, aby zůstala; ale nechtěl ani, aby odešla.

Měl vše, co od ní potřeboval. Zpočátku vzrušeně objevovali jeden druhého a tehdy se taky spářili. Když pak Tintaglia plně dospěla, navštívila hnízdicí ostrov a tam nakladla vejce, která drak již oplodnil. Jakmile to udělal, nebyl už důvod, aby s ní zůstával. Vzpomínky jeho rodové linie pokračovaly, jelikož z vajec dračice se vylíhli hadi. Ti se odplazili do moře a obnovili nekonečný cyklus se všemi jeho stádii: drak – vejce – had – zámotek – drak. Nakonec přijdou další draci, s nimiž se Icefyre utká; tedy pokud bude chtít vyhledat jejich společnost. Tintaglia teď byla zaražená z toho, že s ním prodlévala tak dlouho. Naučila se snad nedračímu chování od lidí? Kvůli tomu, že se vylíhla osamocená a odloučená?

Pomalou a opatrně se rozvinula a roztáhla křídla vstříc zamračenému dni. Pak se protahovala. Chybělo jí teplo písků a snažila se nedumat nad tím, zda by cesta zpět do Trehaugu náhodou nebyla nad její síly. Možná čekala příliš dlouho a pošetile věřila, že se uzdraví sama.

Prozkoumávala zranění. Musela přitom ohnout krk, a to hodně bolelo. Rána nepříjemně páchla a vytékal z ní hnis. Tintaglia zlostně zasycela. Že se jí musela stát taková věc! Zlostí napjala svaly kolem rány. Pohybem se z ní vylilo ještě víc tekutiny. Bolelo to a hrozivě to smrdělo, ale potom byla Tintagliina kůže alespoň méně napjatá. Mohla letět. Ne bez bolesti a nikoli příliš rychle, ale mohla letět. Dnes večer si lépe zvolí místo pro přespaní. Vzlétnout z říčního břehu, na němž se nyní nacházela, bude obtížné.

Tintaglia hodlala letět rovnou do Trehaugu. Dějala si naděje, že rychle najde Maltu a Reyna a že jí některý ze sluhů-Elderlingů vyjme z těla hrot šípů. Přímá cesta by samozřejmě byla ta nejlepší, jenže husté

lesy dané oblasti to znemožňovaly. I když jde všechno dobře, je pro draka těžké přistát v tak silně zalesněném území. A se zraněným křídlem by dračice určitě narazila do klenby stromů. Proto se dala nejprve podél pobřeží a potom podél Deštné řeky. Bažinaté břehy a bahnité písčiny nabízely snadný lov. Říční savci vylézali na pobřeží, kde se váleli a hrabali, a zvířata z lesa tam zase vyhledávala vodu. Když bude mít Tintaglia stejné štěstí jako minulou noc, vrhne se hezky střemhlav na kořist a zároveň bezpečně přistane na pruhu mokřinatého nábreží.

A pokud štěstí mít nebude, může vždycky dopadnout do říčních mělčin a následně se vyškrábat na jakýkoli břeh, který řeka poskytne. Obávala se, že právě tohle bude dnes večer její nejlepší možnost. Nepochybovala o tom, že to studené a mokré přistání přežije. Obávala se spíš následného vzletu z takového místa. Ten ji čekal i teď.

S napůl roztaženými křídly přešla ke kraji vody a napila se. Nakrčila nozdry – voda byla hořká. Ukojila žízeň, rozepjala křídla a vyskočila do vzduchu.

Sice divoce máchala křídly, ale stejně spadla zpátky na zem. Nebyl to dlouhý pád, nicméně Tintaglii přesto způsobil otřes. Bolest v jejím těle se rozdrobila na mnoho ostrých úlomků, které bodaly ve všech vnitřních prostorech dračího trupu. V šoku z té bolesti jí došel dech a z hrdla se jí vydral chraptavý vřískot. Prudce narazila do země, křídla stále ještě napůl rozevřená. Citlivým bokem trefila hlínu. Celá omráčená se rozplácla a čekala, až bolest přejde. Nepřešla úplně, ale postupně slábla, až se dostala na snesitelnou úroveň.

Tintaglia přitiskla hlavu k hrudi, stáhla nohy pod sebe a pomalu složila křídla. Zoufale toužila si odpočinout. Avšak kdyby to udělala, jen by se probudila ještě hladovější a ztuhlejší, než je nyní, navíc by ubylo denního světla. Ne. Musí letět teď hned. Čím déle bude vyčkávat, tím víc bude slábnout. Musí letět, dokud ještě může.

Obrnila se proti bolesti a zakázala tělu, aby jí jakkoli uhýbalo. Musí to prostě vydržet a letět tak, jako kdyby jí nic nebolelo. Vypálila si tu myšlenku do mozku a pak bez zaváhání roztáhla křídla, přikrčila se a vyskočila vzhůru.

Každé máchnutí křídly bylo, jako kdyby jí někdo bodal rozžhaveným kopím. Dračice zařvala, čímž dala průchod zuřivosti, pramenící z bolesti, ale rytmus máchání křídel nezměnila. A už pomalu stoupala do vzduchu. Vzesla se nad říční mělčiny a konečně až nad stromy, které stínily hladinu vodního toku. Dotklo se jí mdlé sluneční světlo a zalomcoval s ní poněkud divočejší vítr, jenž vál v otevřeném prostoru. Větry věstily nebezpečí nadcházejících studených dešťů. Ale co – jen ať si přijdou. Tintaglia letí domů.

15. den rybího měsíce

7. rok Nezávislé aliance kupců

Od Reyalla, zastupujícího chovatele ptactva v Bingtownu,

Erekovi Dunwarrowovi

Uzavřeno ve standardním kurýrním pouzdru.

*Můj drahý strýčku,
má opožděná odpověď na tvoji nabídku je důsledkem naprostého překvapení z toho, že jsem ji obdržel. Četl jsem ji stále dokola a přemýšlel, zda jsem připraven, ba co víc: zda jsem hoděn toho, co mi navrhuješ. Přimluvit se za mé povýšení nejen u mistra cechu, ale také si mě vybrat, abych převzal do péče tvé osobní ptáky a holubník..., co mohu na takovou poctu říct? Vím, co pro tebe ti holubi znamenají, a poctivě jsem studoval tvé chovatelské deníky a tvou dokumentaci, jak jsi chov vylepšil z hlediska rychlosti i vitality. Stojím v úžasu před tvým věděním. A ty mi teď navrhuješ, že svěříš své ptáky a svůj důkladný chovný plán do mých rukou?*

Chvěji se při pomyslení, že si to vyložíš špatně, avšak musím se tě zeptat – víš jistě, že to chceš učinit?

Pokud si po zralé úvaze stále přeješ nabídnout mi tuto mimořádnou příležitost, pak říkám ano, přijmu ji velice rád a budu se po zbytek svého života snažit, abych ukázal, že jsem něčeho takového naprosto hoděn!

Bud' však ujistěn, že pokud jsi své rozhodnutí přehodnotil, nebude mezi námi žádná zášť. Už pouhé vědomí, že jsi mne pokládal za

hodného takové cti a zodpovědnosti, posiluje mé odhodlání, abych se snažil být takovým chovatelem, jakého ve mně ve své víře spatřuješ.

S pokornými díky tvůj synovec

Keyall

A ujistí prosím máji tetu Detozi, že jí přeji vše nejlepší a převelice se raduji z jejího štěstí, že si vzala za muže tebe!

KAPITOLA 1

Ukončení starého života

Otevřela oči. Nastávalo ráno, které nechtěla. Velice neochotně zvedla hlavu a rozhlédla se po jediné místnosti. V chatce panovala zima. Oheň dávno vyhasl a chlad i vlhkost nezvykle studeného jara se neúprosně natahovaly dovnitř. Ona se mezitím krčila pod svými odřenými dekami a čekala, až od ní odejde život. Ale on neodešel. Zůstával a znovu ji přepadal zimou a sychravostí, zklamáním a osamělostí. Přitáhla si tenké příkrývky k hrudi a očima těkala po vyskládaných a roztríděných papírech a pergamenech, které ji poslední týden zaměstnávaly. Tohle byl výsledek – všechno tu bylo. Životní dílo Alise Finbokové, celé na jedné hromadě. Překlady starověkých rukopisů, její vlastní úvahy, pečlivé opisy starých dokumentů, vyvedené černým inkoustem, doplněné o červeně dopsané nejlepší odhady chybějících slov. Alise nyní scházel v životě jakýkoli významný cíl, proto se navrátila do dávných dob a pyšnila se tehdy nabytými odbornými znalostmi. Věděla, jak Elderlingové kdysi žili a spolupracovali s draky. Zнала jména starých Elderlingů i draků, vyznala se v jejich zvycích; věděla toho tolik o minulosti, která už neměla žádný význam.

Elderlingové a draci se vrátili na svět. Ona byla svědkem toho zázraku. A oni si zabrali zpět prastaré město Kelsingru a začali v něm žít své životy. Všechna tajemství, která se Alise kdysi snažila vypátrat ze starých svitků a trouchnivějících tapisérií, teď neznamenala nic. Jakmile ti noví Elderlingové získali své město, stačilo jim pouze dotýkat se tamějšího kamene vzpomínek – a objevovali z něj pro sebe všechnu svou historii. Snila o tom, že objeví všechna možná tajemství, toužila vyřešit všechny záhady, jenže to vše bylo již nyní dokončené – a neučinila to ona. Už na ní nezáleželo.

Najednou však překvapila samu sebe. Nečekaně odhodila deky na stranu a vstala. Okamžitě jí sevřel chlad. Přistoupila ke svým truhlám na šaty, k velkým cestovním kufrům, které si tenkrát, než odjela z Bingtownu, s takovou nadějí sbalila. Když započala svou cestu, byly ty truhly napěchované, plné praktických oděvů, co se hodí pro dobrodružnou dámu. Pevně tkané bavlněné haleny s minimem krajky, sukně s rozparky na turistiku, klobouky se závoji proti hmyzu a slunečnímu záření, robustní kožené boty... z toho všeho už teď zbývalo jen o málo víc než vzpomínky. Strádáním po cestě látky zvetšely, boty byly ošoupané a teklo do nich, na tkaničkách bylo plno uzlů. Jedinou možností představovalo praní oblečení v kyselé vodě, jenže pak zase povolovaly švy a třepily se lemy. Alise tedy čerpala z obnošeného oblečení, které měla k dispozici, a nemyslela na to, jak šaty vypadají. Stejně se na ni nikdo nebude dívat. S dumáním nad tím, jak vypadá nebo co si o ní lidé pomyslí, už navždy skoncovala.

Na háčku viselo roucho Elderlingů, které jí věnoval Leftrin. Jako jediné ze všeho oblečení, které vlastnila, si podrželo jasné barvy a pružnou měkkost. Toužila po teple těch šatů, ale nedokázala se přimět, aby si je oblékla. Rapskal to řekl jasně. Alise není Elderling. Nemá právo na Kelsingru, nemá právo na cokoli, co se vztahuje k Elderlingům.

Ano, takto tu skutečnost Rapskal vyjádřil. Alise zaplavila hořkost, bolest a rezignace. Ucítla knedlík v krku. Hleděla na roucho Elderlingů tak dlouho, až se jí třpytivé barvy rozmazaly v jejích neprolitých slzách. Jen pomyslela na muže, jenž jí ty šaty daroval, a smutek se ještě víc prohloubil. Její kapitán živé lodi. Leftrin. Během té vysilující cesty na horní tok řeky se do sebe zamilovali, a to i přes svá rozdílná postavení. Poprvé v Alisině životě obdivoval nějaký muž její mínění, uznával její práci a toužil po jejím těle. Probudil v ní stejnou vášeň a podnítil Alise ke všemu, co jen může mezi mužem a ženou být. Rozžehl v ní touhy, jaké nikdy nepoznala.

A pak ji tu nechal. Samotnou v primitivní chatrči...

Přestaň. Přestaň skučet. Zírala na roucho Elderlingů a přinutila se vzpomenout si na okamžik, kdy jí ho Leftrin nabídl. Byl to artefakt nevyčíslitelné hodnoty, rodinný majetek – a on se s ní o něj podělil a nikdy nezapochyboval. A Alise pak šaty nosila jako výstroj proti chladu, větru, a dokonce i proti osamělosti. Nosila je bez myšlenek na jejich historický význam. Jak se jen mohla opovážit napomínat strážce za to, že chtějí taky něco tak teplého a nepropustného, jako je tenhle „artefakt nevyčíslitelné hodnoty“, který si sama tak často vychutnávala? A co Leftrin? Chce ho snad vinit z toho, že je tu tak sama? *Pokrytče!* pokárala se.

Leftrin přece neměl na výběr. Musel se vrátit do Cassaricku, aby pro ně přivezl zásoby. Neopustil ji – to ona sama si zvolila tu zůstat, poněvadž věřila, že je důležitější zapisovat všechno, co viděla v nedotčeném městě Elderlingů, než být s ním. To ona si tohle vybrala. Leftrin to přijal. A teď by ho z toho chtěla vinit? Miloval ji. Copak jí to nestačilo?

Chvilí váhala s přijetím oné myšlenky. Muž, který ji miluje: co víc žena od života potřebuje? Potom Alise zatnula zuby, jako kdyby se chystala strhnout obvaz z ještě nezahojené rány.

Ne. To nestačí. Jí ne.

Nastal čas skoncovat se všemi přetvářkami. Čas skoncovat s tím životem. Je třeba přestat si říkat, že jestli a až se Leftrin vrátí a řekne, že ji miluje, bude všechno zase dobré. Co by z ní ještě mohl milovat? Když bylo všechno odhaleno, jaká její součást by ještě byla skutečná a hodná jeho lásky? Který člověk by se upínal k naději, že se kdosi vrátí, aby dal jeho životu smysl? Jen roztřesený příživník potřebuje někoho dalšího, aby potvrdil smysluplnost jeho existence.

Svitky, skici, papíry i pergameny zůstaly v úhledných štosech tak, jak je tam zanechala. Všechny Alisiny výzkumy a psané texty čekaly u krbu. Nutkání spálit to všechno ji už taky přešlo. To se odehrávalo minulou noc, kdy se propadala do jámy zoufalství, do dehtové temnoty tak hluboko, že ani neměla sílu hodit papíry do plamenů.

Pak ale přišlo studené denní světlo a nápad se ukázal být pošetilou ješitností, dětinským záchvatem vzteku. Něco jako „Podívej, k čemu jsi mě dohnal!“ Co jí vlastně Rapskal a ostatní strážci udělali? Jen to, že se musela podívat na pravdu svého života. Pokud by své práce spálila, jen by dokázala, že si přála, aby se cítili špatně. Na chvíli se jí zachvěla ústa a pak se jí na tváři rozhostil velmi podivný úsměv. Ach, stále ji to k tomu svádělo – ať mají všichni bolest jako ona! Jenže je by to nebolelo. Necháпали by vůbec, co vlastně zničila. Navíc to nestálo za tu námahu – klepat na něčí dveře a půjčovat si od některého ze strážců uhlíky. Ne. Nechá je být. Ať zde najdou tenhle pomník toho, čím byla. Ženu zhotovenou z papíru, inkoustu a přetvářky.

Zahalila se do svých starých šatů, otevřela dveře chaty a vyšla do mokrého, studeného dne. Do tváře ji pleskl vítr. Znechucení a nenávisť ke všemu, čím bývala, v Alise rostlo jako příval. Vyhlídka na louku před ní končila v řece, studené, šedivé a nemilosrdné. Jednou v ní uvázla a málem se utopila. Dovolila té myšlence, aby se zformovala v její mysli.

Bude to rychlé. Sice studené a nepříjemné, ale rychlé. Slova, která jí hrčela ve snech celou noc, nyní vyslovila nahlas: „Je čas skoncovat s tímhle životem.“ Zvedla hlavu. Vítr hnal po vysokém modrém nebi těžká mračna.

Ty se chceš zabít? Kvůli tomu? Že ti Rapskal řekl, co jsi už věděla? To Sintara se dotkla Alisina vědomí. Znělo to chladně a pobaveně. Dračí přemítání – vzdálené a lhostejné. Vzpomínám si, že i mí předci byli svědky toho, když tohle lidé prováděli. Dobrovolně si zvolili zkrácení délky života, která už je tak dost krátká, stejně jako bezvýznamná. Jako když komár vlétne do plamenů. Ti lidé se vrhali do řek anebo se věšeli na mosty. Takže řeka? Takhle to chceš udělat?

Sintara s ní svou mysl nespojila už dlouhé týdny. To, že se vrací zrovna teď a ještě je tak chladnokrevně zvědavá, v Alise podpálilo zlost. Přehlédla oblohu. Aha, tamhle. Maličká safírová tečka proti dalekým mrakům.

Nahlas a zuřivě poznamenala: „Řekla jsem, že chci skoncovat s *tímhle* životem, ne se SVÝM životem.“ Jako kdyby se v jediném úderu jejího srdce nahromadilo všechno zoufalství. Sledovala, jak dračice naklopila křídla a sklouzla po nebi směrem ke kopcům. Změna v ní zakořenila a rostla. „Že bych se jako měla zabít? V zoufalství nad všemi těmi dny, které jsem promarnila, nad všemi způsoby, jimiž jsem sama sebe podváděla? Čemu by to pomohlo? Jen bych prokázala, že nakonec stejně nedokážu uniknout před svou vlastní hloupostí. Ne. Já nehodlám skoncovat se svým životem, milá dračice. Já ho chci právě získat. Sebrat si ho pro sebe.“

Dlouhou chvíli nevnímala od Sintary nic. Dračice nejspíš zahlédla nějakou kořist a ztratila všechen zájem o ženu s životem komára, která pro ni nedokázala zabít ani králíka. Pak však dračí myšlenky bez varování znovu zahřměly v její mysli.

Podoba tvých myšlenek se proměnila. Myslím, že konečně začínáš být sama sebou.

Zatímco Alise zůstala stát, dračice najednou přitáhla křídla těsně k tělu a vrhla se na kořist. Alise v té chvíli náhle necítila dračí dotyk v mysli, což zapůsobilo jako prudký poryv větru. Zůstala úplně omráčená a osamocená.

Prý začíná být sama sebou. Podoba jejích myšlenek se údajně změnila. Hned usoudila, že se ji Sintara jen snaží manipulovat svým záhadným, nepochopitelným způsobem řeči. Tak s tímhle taky skoncovala! Nikdy už se nebude dobrovolně nořit do hlubin dračího kouzla. Je čas tohle vyřídit, nechat to všechno plavat. Alise se otočila na patě a vrátila se zpátky do chatrče. Taky se musí vypořádat s dětinskými výlevy zraněných citů. S odhodlanou dravostí, o níž si myslela, že se dávno vytratila s jejím mládím, uklidila papíry do truhly a neúprosně za nimi zabouchla víko. Tak. Rozhlédla se po chatě a zakroutila hlavou. Jak je to ubohé, že se tak dlouho choulila v tomhle malém prostoru a neudělala nic pro to, aby ho učinila útulnějším. Čekala snad, až se vrátí Leftrina a přiveze s sebou pohodlí své kajuty? Jak politováníhodné. Už tady v tom odloučení nestráví ani hodinu.

Navlékla si na sebe všechno obnošené šatstvo, které měla. Když vyšla znovu ven, zvedla oči k zalesněným kopcům za vesnicí, slepenou z různých chaloupek. V tomto světě nyní žila a možná v něm bude žít už navždy. Je čas ho ovládnout. Bez ohledu na plískanici zamířila Alise do kopců. Kráčela po cestičce, kterou vyšlapali strážci. Klikatila se okolo několika dalších renovovaných chatrčí a konečně dosahovala převisu dřímajícího lesa. Jakmile Alise nechala osadu za sebou, její odhodlání ještě vzrostlo. Dokáže to změnit. Není připoutaná k minulosti. Může se stát někým, kdo není pouhým výsledkem toho, co s ním provedli ostatní. Ještě není pozdě.

V místě, kde se stezky protínaly, si Alise zvolila cestu vzhůru a vpravo s tím, že cestičky, vedoucí dolů a vlevo, ji zase zavedou domů, až se bude vracet. Nevšímalá si pnutí v lýtkách, na hýždích ani v zádech. Schválně svaly, které měsíce zahálely, trestala. Při chůzi se rychle zahřála, a tak si povolila kabát i šálu. Rozhlížela se po lese stejně jako dříve po Kelsingře a v mysli si třídila rostliny, které znala, i ty, které neznala. Tamhleten holý trnitý heř by mohl být ostružiník. Až přijde léto, bude dobré to vědět.

Došla k malému potůčku. Klekla si k němu a napila se z dlaní. Teprve pak potok přeskočila a pokračovala dál v cestě. V jedné kryté kotlině našla malé políčko libavek, na nichž pořád ještě visely jasné červené plody. Bylo jí, jako kdyby objevila skrýš s pokladem. Udělala si ze šály brašnu a nasbírala co nejvíc plodů. Ostrá chuť těchhle bobulí jí zpestří jídelníček, navíc budou plody účinné i na bolavý krk a kašel. Stálezelené listy nasbírala Alise také; těšila se z jejich vůně a v duchu už si představovala, jak si z nich uvaří čaj. Překvapovalo ji, že žádný ze strážců listy dosud neobjevil a nepřinesl domů. Uvědomila si, jak neznámé jsou asi tyhle keře pro lovce, kteří loví v korunách stromů.

Zavázala šálu a provlékla ji za opasek, načež vyrazila na další pochod. Opadavé stromy zůstaly za ní, nyní vkročila mezi stálezelené. Nad hlavou se jí pnuly jehličnaté větve – tlumily denní světlo a zároveň chránily před větrem. Útulný žleb, plný vonných jehliček, ticho lesa – po tom ustavičném větru Alise připadalo, jako by si najednou zacpala uši. Byla to úleva.

Postupovala lesem dál. Začala pociťovat hlad. Vložila si do úst pár bobulí libavky a rozdrtila je mezi zuby. Vzápětí zaplavila její smysly výrazná chuť i vůně. Hlad pominul.

Pak Alise dorazila k malé mýtině, kde ležel po bouři spadlý lesní velíkán, jenž s sebou při pádu vzal ještě řadu dalších stromků. Spadlý strom

obrůstala jakási liána, podobná břechťanu. Alise si ji chvíli prohlížela, načež uchopila jeden z tuhých stonků a vytáhla ho. Nešlo to zrovna lehce. Poté odrhla listy a zkoušela na stonku svou sílu. Nebylo možné ho rukama zlomit. Spokojeně přikývla. Může se sem tedy vrátit s nožem, nařezat si tyhle stonky a v chatě z nich pak něco plést. Třeba košíky. Nebo možná rybářské sítě? Snad. Dívala se na rostliny zblízka. Listové pupeny se začínaly nalévat. Asi už se zima začíná vzdávat své vlády nad krajinou. Nad hlavou jí zakřičel vysoko letící jestřáb. Vzhledla otvorem v baldachýnu větví. Stačil tenhle zběžný pohled na oblohu a ona si náhle uvědomila, kolik dne už uplynulo, jak pozdě je. Byl čas na návrat. Původně měla sice v úmyslu nasbírat zelené olšové větvičky na uzení ryb, což neudělala, ale přece jen se nevrací s prázdnou. Bobule libavky uvítají všichni.

Sestup z kopce způsoboval Alise bolest zase v jiných svalech na nohou. Zatnula však zuby a pokračovala.

To mám za to, kolik času jsem trávil sezením uvnitř, říkala si neústupně.

V oblasti lesa, kde stálezelené stromy ustupovaly těm opadavým, najednou Alise zachytila podivný pach. Vítr tu vál svobodněji; zastavila se a snažila se ten závan rozluštit. Páchlo to odporně, a přitom zvláštěně povědomě. Alise to došlo ve stejné chvíli, kdy se na cestě před ní objevilo zvíře. *Kočka*, pomyslela si.

Zvíře si jí hned nevšímalo. Mělo skloněnou hlavu a s otevřenou tlamou čenichalo u země. Přes dolní čelist mu čněly dlouhé žluté zuby. Kožešina kočky se vyznačovala nestejněměrně černou barvou. Na černém podkladě byly ještě tmavší skvrny. Z uší vystupovaly chocholky a pod hladkou kožešinkou se zvířeti při chůzi rýsovaly svaly.

Alise nevěřičně a udiveně zírala na tvora, jehož už celé roky nikdo neviděl. A téměř hned nato jí v mysli vyvstal překlad jednoho slova Elderlingů. „Levhart,“ vydechla nahlas. „Černý levhart.“

Na její zašeptání zvedl levhart hlavu a žlutýma očima se podíval přímo na ni. Alise pohltil strach. Její pach na cestičce. To bylo to, co šelma očichávala.

Srdce jí poskočilo a začalo poplašeně tlouct. Zvíře na ni hledělo – možná bylo stejně vylekané, že vidí člověka, jako byla Alise, že vidí levharta. Tyto dva druhy se jistě nepotkaly po mnoho generací. Šelma otevřela tlamu a nasála Alisin pach.

Žena chtěla vykřiknout, ale nemohla. Proto svou zděšenou myšlenku rozhodila po okolí. *Sintaro! Sintaro, pronásleduje mě veliká kočka, levhart! Pomoz mi!*

Nemůžu ti pomoci. Vyřeš si to sama.

Myšlenka dračice nebyla nezúčastněná, jen věčná. Alise v tom okamžiku spojení cítila, že se Sintara hodně najedla a že se propadá do mrákot sytosti. I kdyby se chtěla probrat, než by vzlétla, přeletěla řeku a našla Alise...

Zbytečné hloubání. Soustřeď se na přítomnost.

Kočka Alise sledovala a její ostražitost se pomalu měnila v zájem. Čím déle tam žena stála, ochromená jako králík, tím víc narůstala levhartova smělost. Udělej něco.

„Nejsem kořist!“ křikla Alise na zvíře. Popadla klopky svého kabátu a doširoka jej rozevřela, aby ze sebe udělala dvakrát většího tvora. „Nejsem kořist!“ zvolala znovu, tentokrát hlubším hlasem. Zamávala na levharta klopami kabátu a přinutila své třesoucí se tělo, aby k němu postoupilo o krok blíž. Kdyby začala utíkat, dostal by ji, a kdyby zůstala nehybně stát, dostal by ji zcela jistě taky. To pomyslení ji vyburcovalo, a tak se zoufalým, zuřivým řevem vyrazila proti levhartovi.

Šelma se přikrčila a Alise v té chvíli věděla, že ji levhart zabije. Z jejího řevu se stal zběsilý vriskot – a vtom kočka zavrčela. Alise došel dech. Na okamžik se mezi ní a skrčenou kočkou rozhostilo ticho. A po-

tom se zvíře obrátilo a zmizelo v lese. Cestička zůstala prázdná, ale Alise nepřestávala, dál pokračovala ve svém poděšeném úprku. Běžela ve skocích, běžela tak, jak ji nikdy nenapadlo, že je možné běžet. Okolní les se proměnil v rozmazanou šmouhu. Nízké větve jí rvaly vlasy a oděv, avšak ona nezpomalila. Hltala studený vzduch, po němž jí hořelo hrdlo a vysychalo v ústech, a přesto stále běžela. Letěla tak dlouho, až už jí okraje vidění zastřela tma. Pak klopýtala, zachytávala se kmenů stromů, které mýjela, jen aby se udržela ve vzpřímené poloze a v pohybu. Když už to konečně nemohla vydržet, sesunula se zády ke stromu k zemi a podívala se směrem, odkud přiběhla.

V lese se nic nehýbalo. Přinutila se zavřít pusy a zadržet rozechvělý dech, ale neslyšela nic kromě tlukotu vlastního srdce. Připadalo jí, že uplynuly hodiny, než se dech v jejích vyschlých ústech ustálil a bušení srdce zpomalilo a ona uslyšela normální zvuky lesa. Naslouchala, napínala uši, ale slyšela jen hukot větru v holých větvích. Sevřela kmen stromu a vytáhla se do stoje. Přitom přemítala, jestli ji rozklepané nohy vůbec udrží.

A pak, jakmile se dostala na stezku vedoucí k domovu, se jí najednou rozlil po tváři komický úsměv. Dokázala to. Odehnala levharta a zachránila sebe. Vrací se domů vítězně, s listím libavky na čaj i s bobulkami. „Nejsem kořist,“ zašeptala chraplavě pro sebe. Její úsměv se ještě zvětšil.

Za chůze si upravila oblečení a odhrnula si z tváře rozčuchané vlasy. Děšť už si ji našel. Je čas vrátit se domů, než bude úplně promočená. Dnes večer musí ještě udělat spoustu věcí. Nasbírat dříví a třísky, půjčit si uhlíky, aby mohla znovu rozdmýchat oheň, a taky přinést vodu na vaření. A měla by povědět Carsonovi o tom levhartovi, aby mohl varovat ostatní. Potom si udělá čaj.

Poctivě zasloužený hrnek čaje z libavky. Má přece svůj život – tohle je jedna jeho částka.

20. den rybího měsíce

7. rok Nezávislé aliance kupců

Od Cechu chovatelů ptactva v Bingtownu

Všem členům Cechu

Nechť je viditelně vyvěšeno ve všech sálech

Je nezbytné, aby všichni členové Cechu měli na paměti, že naše profese je starodávné řemeslo se svými pravidly, odbornými normami a tajemstvími zacházení s ptáky, jejich výcviku a křížení, která se svěříjí výhradně členům Cechu. Cechovní ptáci zůstávají majetkem Cechu a potomstvo cechovních ptáků rovněž zůstává majetkem Cechu. Naše pověst a zvyky, které jsme vybudovali, závisejí na tom, že naši ptáci budou nejrychlejší, nejlépe vycvičení a nejzdravější. Naši zákazníci využívají cechovních ptáků a chovatelů ptactva proto, že vědí, že se na nás a na naše ptáky mohou spolehnout při doručování zpráv, které je rychlé a důvěrné.

V poslední době čelíme záplavě stížností a dotazů ohledně možné manipulace se zprávami. Zároveň jsme si všimli, že více občanů využívá pro transport zpráv soukromá hejna. Aby to bylo celé ještě horší, nedávná epidemie červených oší vedla k tomu, že spousta našich zákazníků je frustrovaná kvůli nedostatku dostupných cechovních ptáků, od nichž si slibovali doručení svých zpráv.

Musíme všichni chovat na paměti, že v sázce není jen naše pověst, ale také živobytí. Naše čest si žádá, aby všichni členové hlásili veškerá podezření na manipulaci se zprávami.

Podobně musí být naflášeni všichni členové, kteří by kradli vejce či ptáčata za účelem osobního využití nebo zisku.

Pouze když budeme všichni dodržovat cechovní pravidla, můžeme dosáhnout takové kvality služeb, jakou naši mecenáši očekávají. Udržení našich standardů zajistí, že budeme všichni společně prosperovat.

KAPITOLA 2

Let

Draci kroužili nad řekou jako vlaštovky. Jejich let vypadal nenučeně. Jasně červený drak byla Heeby a vysoko nad ní létala v ještě širších prstencích Sintara, která proti modrému nebi vyhlížela jako modravý drahokam. Tats konečně zahlédl pár smaragdově zelených křídel a jeho srdce zaplesalo. Fente. Jeho, jenom jeho Fente. Létala už tři dny a pokaždé, když ji Tats uviděl ve vzduchu, jeho srdce poskočilo láskou a pýchou. Samozřejmě byl ten pocit trochu zabarvený i úzkostí.

Blázínku. Já jsem dračice. Obloha je moje. Já vím, že pro pozemského tvora je těžké to pochopit, avšak sem jsem vždycky patřila.

Její blahosklonnosti se mohl jenom usmívat. *Létáš jako chmýří, krásko s křídly.*

Chmýří s drápy! Jdu na lov!

Tak ať najdeš nějaké červené maso!

Tats sledoval, jak naklopila křídla a oddělila se od ostatních, načež zamířila k úpatí kopců na druhé straně řeky. Pociťl zklamání. Nejspíš ji dnes už neuvidí. Bude lovit. Něco skolí, pak se nacpe, usne a večer se vrátí nikoli za ním, ale do Kelsingry, kde se ponoří do koupele anebo

bude spát v jednom z probuzených dračích útulků ve městě. Tats ovšem věděl, že tak je to nejlepší. Právě tohle Fente potřebuje, pokud má vyrůst a zlepšit své schopnosti letu. Byl velice šťastný, že jeho dračice se naučila létat jako jedna z prvních. Ale... stýskalo se mu po ní. Byl kvůli jejímu úspěchu vlastně osamělejší než dřív.

Na pobřeží před ním se několik dalších draků pokoušelo o to, co Fente již zvládala. Carson právě stál vedle stříbrného Spita, držel špici roztaženého Spitova křídla a zkoumal, zda drak nemá parazity. Spit se už teď blyštel jako vyleštěný meč. Tats odhadoval, že Carson zřejmě nutí draka, aby křídlo rozprostřel, přičemž předstírá upravování. Spit nespokojeně a zároveň výhrůžně vrčel, ale Carson si toho nevšímal. Ne všichni draci totiž cvičili a trénovali s nadšením. Spit patřil mezi ty nejvzdorovitější. Ranculos byl zase jeden den úplně nadšený a druhý den nabručený. Tmavě modrý Kalo kypěl důstojným rozhořčením, že se ubozí lidé odvažují dohlížet na jeho snahu o let, zatímco Baliper se zjevně bál tekoucí řeky a nechtěl zkoušet létat blízko ní. No a většina ostatních, myslel si Tats, je prostě líná. Trénování letu je náročná a bolestivá práce.

Někteří se však přece chtěli naučit létat bez ohledu na to, co je to bude stát. Dorteon se pořád ještě zotavoval z pádu mezi stromy a Sestican měl v bláně křídla trhlinu. Nicméně Carson ji už mezitím zašil; křídlo mu přidržoval otevřené Sesticanův strážce Lecter, který plakal lítostí.

Mercor stál vzpřímeně s křídly rozloženými proti slabé záři slunce. Harrikin se Sylve ho sledovali – tvář dívky byla stažená strachem. Zároveň je žárlivě pozoroval Harrikinův drak Ranculos. Zlatý drak zvedl křídla do výše a krátce, prudce jimi švihl, jako kdyby se chtěl ujistit, že všechno funguje. Vzepjal se a přenesl váhu na zadní nohy. Potom vyskočil a horečně zabušil roztaženými křídly. Tats ho napjatě sledoval.

Mercor však nedokázal dosáhnout patřičné výšky, aby mohl křídly zamávat naplno. Povedl se mu jen dlouhý klouzavý let podél řeky, načež nemotorně přistál na písčitém břehu. Tats dlouze a zklamaně vydechl. Viděl, jak si Sylve na chvilku zakryla rukama obličej. Zlatý drak během svého růstu jaksi zhubl, ani už se neleskl tak jako dříve. Naučit se létat a lovit si pro sebe byla teď skutečně otázka přežití. Pro Mercora i pro ty ostatní. Kam půjde on, půjdou i druzí draci.

Mercor se podivně kýval nad ostatními. Tats tomuhle pohybu příliš nerozuměl. Když byli draci ještě hady, Mercor jejich „spleť“ vedl. Věrnost z předešlého života tedy stále převládala, což Tatse překvapovalo. A když Mercor prohlásil, že létající draci musí lovit pouze na vzdálenějším břehu řeky a nechávat ulovenou zvěř na straně vesnice, aby strážci mohli lépe zaopatřit nelétající draky, nenamítal nikdo nic, draci ani strážci. Teď se druzí draci dívali, jak si vůdce protahuje křídla. Proto Tats doufal, že pokud se Mercorovi zadaří úspěšný let, budou všichni draci cvičit ochotněji.

Jakmile se draci naučí létat a lovit, nastane snazší život pro ně všechny. Strážci se budou moci přesunout do Kelsingry. Tats pomyslel na teplou postel a horkou vodu a povzdechl si. Znovu zvedl zrak a zadíval se na letící Fente.

„Je těžké dopřát jí volnost, vid’?“

Neochotně se otočil. Otázku položila Alise. Na okamžik ho zasáhla; myslel, že mu vidí do nitra a ví, jak se souží kvůli Thymaře. Potom si uvědomil, že mluví o jeho dračici, a pokusil se usmát se na ni. Žena z Bingtownu byla v poslední době tichá a vážná. Skoro jako by se z ní mezi nimi znovu stala cizinka, jemná dáma z města Bingtownu, která všechny strážce z Deštné divočiny tolik udivila, když zjistili, že je členkou jejich výpravy. Zpočátku soupeřila s Thymarou o Sintarínu pozornost, ovšem Thymařiny obratné lovecké schopnosti brzy dobyly Sinta-

řino když ne srdce, tak břicho určitě. Nicméně Alise si ve společnosti členů výpravy utvořila své vlastní místo. Sice nelovila, zato ale pomáhala ošetřovat rány draků a pečovat o ně, jak nejlépe dovedla. A znala věci a informace o dracích, které jim po cestě pomohly. Chvíli to vypadalo, že je jednou z nich.

Jenže Alise si žádný z draků ne zvolil jako strážkyni a Rapskalovo prohlášení, že město náleží strážcům, ji odsunulo stranou. Tats sebou ještě teď cukl, když si vzpomněl na ten drsný konflikt. Když se do Kelsingry dostali poprvé, Alise uplatňovala svou autoritu a prohlašovala, že se nikdo nesmí ničeho dotýkat a nic měnit, dokud ona nebude mít možnost neživé město podrobně zdokumentovat. Tats její pravidla jednoduše přijal, stejně jako ostatní strážci. Nyní ho udivovalo, kolik pravomoci jí vlastně přiznával jen proto, že je dospělá a vzdělaná.

Potom však došlo k hádce mezi Alise a Rapskalem. Rapskal jako jediný měl volný přístup do města. Jeho dračice Heeby uměla létat jako první a na rozdíl od jiných draků jí nevadilo nošení pasažérů na hřbetě. S Alise letěla Heeby do města mnohokrát. Jednou si však Rapskal s Thymarou troufli město více prověřit a vrátili se až druhý den s náručí pokladů – s teplým oblečením Elderlingů, o které se podělili s druhými otrhanými strážci. Tehdy se Alise rozzuřila. Nikdy neviděl tu uhlazenou bingtowskou ženu tak rozlícenou. Křičela na ně, že musí ty šaty „okamžitě sundat a přestat za ně tahat“.

Tenkrát se jí Rapskal vzepřel. Svým bezprostředním způsobem jí řekl, že město je živé a patří Elderlingům, a ne jí. Poukázal na to, jak se z něj a ostatních strážců stali Elderlingové, zatímco ona je a zůstala člověkem. Tats měl pochopitelně vlastní srdcebol, když viděl Thymaru vedle Rapskala, ale i tak mu bylo Alise hluboce líto. A cítil stud a smutek nad tím, že tak rychle ustoupila a stáhla se z jejich společnosti. Teď o tom přemýšlel a trápil jej pocit viny – proč alespoň nezaklepal na její

dveře a nezeptal se, zda je v pořádku? Ano, hojil si svou ránu, ale stejně za ní měl zajít. Popravdě si vlastně ani nevšiml, že Alise chybí, dokud se znovu neobjevila.

Znamená tedy její snaha o rozhovor, že se už z Rapskalovy výtky vzpamatovala? Snad ano.

Usmál se na ni a odpověděl: „Fente se změnila. Už mě nepotřebuje tak jako dřív.“

„Zanedlouho to tak bude se všemi draky.“ Nedívala se na něj. Sledovala pohledem Tatsovu dračici na obloze. „Všichni o sobě budete muset začít přemýšlet jinak. Vaše životy pro vás budou významnější. Draci převzou vládu nad svými osudy. A možná i nad našimi.“

„Co tím myslíte?“

Nyní se na něj podívala přímo a s povytaženým obočím. Jako kdyby ji zarazilo, že okamžitě nepochopil, co mu povídá. „Chci říct, že draci budou opět vládnout světu. Jako kdysi.“

„Jako kdysi?“ opakoval Tats Alisina slova, zatímco za ní kráčel k říčnímu břehu. Z tohoto se stal jejich nový zvyk. Strážci a draci, co ještě neuměli létat, se každý den ráno scházeli na břehu a probírali každodenní úkoly. Tats se rozhlédl. Krása toho výjevu ho na chvíli uchvátila. V prchavé ranní mlze se strážci jen třpytili, jelikož teď už stále nosili své šaty Elderlingů. Jejich draci byli rozptýlení po celém úbočí i podél břehu. Ohýbali křídla a bušili jimi prudce do luční trávy, anebo si protahovali krky a nohy. I oni se ve vlhké luční trávě, ztěžklé rosou, jasně leskli. Carson na úpatí kopce mezitím zanechal své snahy o výuku Spita a čekal na ně se Sedrikem po boku.

Tats si uvědomil, že vedoucí místo už se vlastně vytvořilo. Rapskal sice po návratu z Kelsingry pronesl charismatickou řeč a Tats myslel, že by mohl převzít velení, ovšem nestalo se tak. Možná proto, že Rapskala vůdčí pozice ve skutečnosti vůbec nezajímala. Byl hezký a veselý

a kamarádi ho měli rádi, ale většina z nich s ním hovořila spíš s laskavým úsměvem než s hlubší vážností. Rapskal zůstal stejně zvláštní jako vždycky, v jedné chvíli hloubavý a zamyšlený a v další zase prapodivně družný a přátelský. A šťastný, ať byl s kýmkoli. V Tatsovi by se na jeho místě dávno rozhořela ctižádost, ale v Rapskalovi nevzplála ani jiskřička.

Carson byl mezi těmi, kdo se ujali péče o draky, věkem nejstarší. Zdálo se proto přirozené přenechat vůdcovství jemu a Carson se tomu nevyhýbal. Většinou tedy rozdělával strážcům každodenní úkoly. Několik jich šlo ošetřovat zbylé draky i jinak o ně pečovat a zbytek se vydal na lov nebo rybařit. Když některý strážce namítal, že má ten den jinou práci, Carson z toho nedělal žádnou vědu. Uznával individuality a nepokoušel se uplatňovat na strážcích svou moc. Výsledkem pak bylo, že to všichni přijali.

Alise se zatím poklidně věnovala těm podřadnějším, ale nezbytným úkonům všedního života. Starala se o udírnu, v níž pro ně konzervovala ryby a maso, sbírala jedlé rostliny a pomáhala s ošetřováním draků. Sylve, která nikdy nebyla zrovna úspěšnou lovkyní, zas napínala svůj elán k přípravě pokrmů. Carson totiž jednou navrhl, aby se strážci vrátili k velkým společným jídlům. Bylo to zvláštní, ale příjemné – navrátit se opět k hromadnému stravování a povídat si při tom, tak jako to dělávali při cestě s draky na horní tok.

Tats se však cítil trochu osaměle.

„Ano, jako kdysi – a teď to tak bude opět,“ pokračovala Alise. Podívala se nahoru nad něj. „Když je vidím letět a pozoruju všechny vaše změny..., tak vidím v úplně jiném světle to, co jsem objevila v začátku svých studií. Draci byli středem civilizace Elderlingů, přičemž lidé žili jako samostatná populace odděleně v osadách, jako jsou ty, co jsme tady našli. Lidé pěstovali plodiny a chovali dobytek, svoje věci pak

směňovali s Elderlingy za jejich úžasné zboží. Podívej se na to město za řekou, Tatsi, a zeptej se sám sebe – jak se asi sami užívali?“

„No, na okrajových částech měst se pásala stáda. Nejspíš tam bylo místo k pěstování plodin...“

„Nejspíš ano. Ale dělali to lidé. Elderlingové zasvětili své životy magii a obsluhování draků. Všechno, co udělali, postavili a vytvořili, nebylo pro ně samotné, ale pro draky, kteří je zastiňovali.“

„Takže jim vládli? Draci jim vládli?“ Tatsovi se ta představa očividně nezamlouvala.

„Vládli‘ není úplně to správné slovo. Vládne ti Fente?“

„Jistěže ne!“

„A přesto trávíš své dny tím, že pro ni lovíš, staráš se o ni a různě o ni pečuješ.“

„Ale já to tak chtěl.“

Alise se usmála. „A právě proto není ‚vládnout‘ to přesné slovo. Snad že je draci okouzlili? Nebo jim učarovali? Nejsem si jistá, jak to vyjádřit, ale ty už jistě víš, co mám na mysli. Jestli se tihle draci rozmnoží a přivedou na svět více členů svého druhu, nevyhnutelně to skončí tak, že budou řídit svět ke svému prospěchu.“

„To zní hrozně sobecky!“

„Vážně? Vždyť lidé to tak dělali po celé generace. Prohlašujeme půdu za svou a formujeme ji za našimi účely. Měníme koryta řek a povrch země tak, abychom mohli plout na lodích, pěstovat plodiny nebo chovat dobytek. A považujeme to za přirozené, že máme celý svět tvarovat tak, aby to bylo pohodlné a výnosné pro lidskou rasu. Proč by tedy draci měli vnímat svět nějak jinak?“

Tats chvíli mlčel.

„Náhodou to nemusí vůbec být špatná věc,“ poznamenala do ticha. „Třeba lidé ztratí něco ze své malichernosti, když se budou muset po-

týkat s draky. Ach, podívej! Není to Ranculos? Nevěřila bych, že je to možné!“

Ohromný šarlatový drak byl ve vzduchu. Nepohyboval se právě vznešeně. Na svou velikost měl pořád moc hubený ocas a slabý zadek. Tats užuž chtěl podotknout, že Ranculos jen klouže poté, co se spustil odněkud z vyššího místa. Ale v té chvíli začala dračí křídla prudce bušit a to, co bylo dosud pouhým klouzáním, se proměnilo v těžkopádný let, jak Ranculos postupně nabíral výšku.

Vtom si Tats všiml Harrikinu. Vysoký a štíhlý strážce běžel po úbočí dolů, téměř krytý stínem svého draka. Jak Ranculos zabušil křídly a zvedl se nahoru, Harrikin vykřikl: „Dávej pozor na směr! Nahni se, nahni křídla vlevo! Nad řeku ne, Rancule! Nad řeku ne!“

Křičel slabě a bez dechu a Tats pochyboval, že ho obrovský drak vůbec slyšel. A pokud ano, nevěnoval mu pozornost. Možná byl moc rozjařený; anebo se rozhodl, že při tom pokusu buď zemře, nebo bude létat.

Červený drak se vlekl k obloze a zadní nohy mu visely a cukaly sebou, jak se je snažil vyrovnat se zbytkem těla. Někteří další strážci se přidávali k Harrikinovi. „Je moc brzy, Rancule, příliš brzy!“

„Vrať se! Stoč se zpátky!“

Červený drak si jich nevěšimal. Lopotným úsilím se dostával stále dál a dál od břehu. Plynulé máchání křídel se proměnilo v nepravidelné třepotání.

„Co to dělá? Co si myslí?“

„*Ticho!*“ utišilo všechny Mercorovo zatroubení a zároveň i myšlenka. „*Dívejte se!*“ poručil lidem i drakům.

Ranculos teď visel s doširoka roztaženými křídly ve vzduchu. Jeho nejistota byla jasně patrná. Začal opisovat široký kruh, přičemž se nahýbal a kymácel a ztrácel výšku. Potom si asi uvědomil, že se nachází

blíž ke Kelsingře než k vesnici, a navrátil se k původnímu směru. Už na něm však byla znát únava. Jeho tělo se propadlo mezi křídla. Hrozilo neodvratné střetnutí draka a řeky.

„Néééé!“ zakřičel Harrikin bolestně. Nehybně stál, ruce přitisklé k obličejí, a zarýval si nehty do tváří. Ranculos klouzal stále dál a dál od vesnice. Pod ním neúprosně plynul šedivý, nenasytý říční proud. Sylve se obezřetně podívala na Mercora a pak se rozběhla k Harrikinovi. Stoupla si vedle něho. Lecter už se pachtil po úbočí dolů za svým nevlastním bratrem. Jeho široká ramena byla pokleslá, jako kdyby sdílel Harrikinovo zoufalství a už dopředu znal výsledek.

Ranculos začal mlátit křídly, poplašeně, nikoli pravidelně. Jejich nerovnoměrným pohybem vlastně sám sebe nakláněl a vychyloval. Třepetal se jako pták, který příliš brzy vypadl z hnízda. Cílem byl druhý břeh řeky, jenže navzdory Ranculově boji se vzduchem všichni věděli, že se mu toho břehu nepodaří dosáhnout. Jednou, dvakrát, třikrát zarýl špicemi křídel do hladiny řeky, ale pak se jeho svěšené zadní nohy zadrhly v proudu. Vody servaly draka z oblohy a už se točil v té šedi jako ozubené kolo. Bezmocně plácal křídly do vody a pak se potopil. Řeka se nad místem, kde dopadl, zavřela; jako kdyby nikdy nebyl.

„Rancule! Rancule!“ ječel Harrikin pronikavým, dětským hlasem, načež pomalu padl na kolena. Oči všech zúčastněných pozorovaly řeku a doufaly v něco, co se nemohlo stát. Proudící vody nic nenarušovalo. Harrikin hleděl na řeku a natahoval se směrem k ní. Zaťal ruce v pěsti a křikl: „Tak plav! Kopej! Bojuj, Rancule! Nevzdávej to! Nevzdávej to!“

Nato vyskočil a popošel několik kroků k řece. Sylve, která se ho držela, táhl za sebou. Harrikin se zastavil a rozčileně se rozhlížel. Potom se zachvěl a znovu vykřikl: „PROSÍM! Prosím, Sa, mého draka ne! Mého draka ne!“ Fičící víchur urval jeho zdrcenou modlitbu pryč. Harrikin znovu padl na kolena. Tentokrát sehnul hlavu a nezvedal se.

Všichni zírali na prázdnou řeku. Vloudilo se mezi ně hrozivé ticho. Sylve se zděšenou tváří se ohlédla po ostatních strážcích. Lecter se pohnul vpřed, položil silně šupinatou ruku na Harrikinovo sehnuté rameno a sklopil hlavu. Jeho ramena klesla.

Tats se jen mlčky díval a cítil jeho bolest. Provinile mrkl na oblohu. Za okamžik v dálce objevil Fente, jež zářila jako blikající zelený drahokam. Zatímco ji sledoval, po čemsi se vrhla – nejspíš po jelenovi. *Neví to, nebo ji to nezajímá?* dumal Tats. Marně se rozhlížel po obou dalších dracích. Pokud si uvědomili, že se Ranculos topí, nedali to najevo. Je to snad proto, že vědí, že s tím nikdo nemůže nic dělat? Tats tuhle vzájemnou bezcitnost mezi draky nechápal.

A někdy jsou necitelní i vůči svým strážcům, pomyslel si. Hned poté se mu zorným polem mihla modrá kráska Sintara. Ta byla také na lovu. Klouzala nad vzdálenými kopci na druhé straně řeky a nevšímala si Thymary, stojící na protilehlém břehu, ani Rancula, hynoucího v ledovém vodním sevření.

„Rancule!“ zahřímal najednou Sestican.

Tats viděl, jak Lecter zvedl hlavu. Prudce se otočil a v hrůze se díval, jak jeho modrý drak potácivě sbíhá po úbočí kopce. Sestican za běhu roztáhl svá modrá křídla a odhalil na nich jasně oranžovou kružbu. Lecter nechal zhrouceného bratra a pustil se po cestičce, aby zastavil svého draka. Hulákal na něj, ať zůstane stát. Davvie hned vyrazil za Lecterem. Velký modrý drak sice létání svědomitě trénoval, ale i tak Tats užasl, když Sestican najednou vyskočil do vzduchu, nasměroval tělo do polohy šípu a s každým máchnutím křídel nabíral výšku. S dostatečným odstupem minul hlavu svého strážce, avšak ve chvíli, kdy se začal pokoušet o přelet nad řekou, nacházel se sotva na délku rozpětí křídel nad její hladinou. Lecter propukl v chraplavý výskot: „Ne! Ne! Ty ještě nejsi připravenej! Ty ne! Ne!“

Davvie se zastavil vedle Lectera a zděšeně si zakryl ústa oběma dlaněmi.

„Nech ho, ať jde,“ řekl Mercor znaveně. Nevložil do svých slov sílu, přesto se věta donesla k uším všech. „Bere na sebe riziko, jaké dřív nebo později stejně musí podstoupit každý z nás. Zůstat tady znamená pomalu umírat. Možná je utopení ve studené vodě lepší volba.“ Zlatý drak pozoroval Sesticanův těžkopádný let a jeho černé oči vířily.

Nad loukou ševalil vítr a rozprašoval děšť, který se spustil. Tats přimhouřil oči, vděčný za vláhu na svých lících.

„Ale možná taky není!“ zatroubil Mercor najednou. Postavil se na zadní a zahleděl se daleko po proudu, na druhý břeh. Několik dalších draků ho napodobilo. Harrikin náhle vyskočil a Spit zvolal: „Je venku! Ranculos řeku přeplaval!“

Tats napínal zrak, ale neviděl nic. Z deště se stala šedivá mlha a navíc – oblast, již draci pozorovali, byla jen změť budov Elderlingů, které se pomalu hroutily do vody. Ale potom Harrikin vykřikl: „Je tam! Je venku z řeky! Je potlučeněj a pohmožděnej, ale živej. Ranculos je živej a je v Kelsingře!“

Vtom si Harrikin všiml Sylve. Sevřel ji do náruče, zatočil se s ní radostí v kruhu a křikl: „Je v bezpečí! Je zachráněnej! Je zachráněnej!“ Sylve přidala k jeho radostným výkřikům svůj smích. Pak se však znenadání zarazili. „Sesticane!“ volal Harrikin. „Lectere! Lectere!“ Vyrazili se Sylve směrem k Lecterovi.

Lecterův modrý drak se zatím přiblížil ke vzdálenému břehu. Vyklenul tělo a přitáhl hlavu a kratší přední nohy k zadním, které mu najednou volně visely, a pak se všema čtyřma nohama, s roztaženými křídly, dotkl země. V té chvíli působilo jeho přistání ještě ladně. Pak ho ale zradila rychlost – svalil se a udělal kotoul, křídla pořád ještě rozevřená. Jeho nemotorný dopad okamžitě vyvolal rozličné reakce – někdo ho

povzbuzoval, jiní úpěli a pár strážců zařičelo smíchy. Lecter ovšem divoce a radostně zařval a vyskočil do vzduchu. Otočil se a s žabím úsměvem ve tváři zaútočil na ty, kdo se smějí: „A vaši draci to umí líp?“ Pak zahlédl Davvieho a stiskl svého miláčka v drtivém objetí.

A za okamžik už je oba sevřeli Lecterův nevlastní bratr se Sylve. Potom k Tatsově úžasu Harrikin vytrhl z kruhu Sylve, otočil ji k sobě a hluboce ji políbil. Strážci se shlukovali, vesele pokřikovali a sbíhali se k nim.

„Všechno se mění,“ zamumlala Alise tiše. Dívala se na jejich objetí, viděla, jak je dostihl dav jejich kamarádů. Pak se znovu obrátila k Tatsovi. „Už je jich tam pět. Pět draků v Kelsingře.“

„A deset jich zůstalo tady,“ souhlasil Tats. Když pak viděl, že Harrikin se Sylve se pořád ještě objímají a nevšímají si halekajícího davu okolo, dodal: „Všechno se už *změnilo*. Co si o tom myslíte?“

„Ty máš za to, že jim záleží na tom, co si já myslím?“ zeptala se ho Alise. Slova mohla vyznít hořce, ale otázka byla upřímná.

Tats chvíli mlčel. „Mám pocit, že záleží,“ pronesl konečně. „Podle mého na tom záleží nám všem. Víte toho tolik o minulosti. Někdy mám dojem, že jasněji vidíte, co by se s námi mohlo stát...“ Zaváhal, poněvadž si uvědomil, že jeho slova by mohla být nepříjemná.

„Protože nejsem jedna z vás. Protože jenom pozoruju,“ dořekla za něj. Tats němě přikývl. Bylo mu trapně. Ale Alise se nahlas rozesmála. „To mi dodává náhled, jaký ty možná nemáš.“

Ukázala na Sylve s Harrikinem. Stáli ruku v ruce vedle Lectera. Ostatní strážci je obklopovali a směli se a jásali. Davvie byl s Lecterem a také oni se drželi za ruce. „V Trehaugu nebo v Bingtownu by tohle bylo skandální. Tam už by z nich byli vyvrhelové. Kdežto tady, když odvrátíš hlavu, zatímco se líbají, není to kvůli znechucení, ale proto, abys jim poskytl soukromí.“

Tats se přestal soustředit. Všiml si Rapskala. Procházel davem strážců, chtěl si stoupnout vedle Thymary. Něco jí řekl a ona se zasmála. Potom jí položil ruku na záda. Jeho prsty svítily na vzdouvající se látce roucha Elderlingů, které Thymaře zakrývalo křídla. Thymara se zavrtěla a ucukla z jeho dosahu, nicméně na její tváři se neobjevil žádný náznak pohoršení.

Tats se od nich odvrátil a podíval se zase na Alise. „Nebo odvrácíme hlavu kvůli závisti,“ řekl, sám překvapený vlastní upřímností.

„Pro osamělost je to těžké, koukat na štěstí,“ připustila Alise a Tats pochopil. Zřejmě si myslela, že jeho poznámka patří jí.

„Vy aspoň víte, že vaše osamělost brzy skončí,“ zdůraznil.

Usmála se na něj. „Skončí. A nakonec skončí i ta tvoje.“

Tats se však na ni na oplátku usmát nedokázal. „Jak si tím můžete být tak jistá?“

Naklonila hlavu a podívala se na něho. „Je to tak, jak jsi povídal. Já mám na to jiný náhled. Ale když ti dopředu řeknu, co vím, asi se ti to nebude líbit.“

„Jsem připravenej to slyšet,“ ujistil ji, avšak zároveň přemítal, zda tomu tak skutečně je.

Přehlédla shromážděné strážce a podívala se i za řeku. Na druhém břehu Tats skrze padající déšť a mlhu rozeznával oba draky. Ranculos se vynořil daleko po proudu od Sesticana, ale už se probojovával po cestě podél břehu. Sestican, malá modrá postavička, se pomalu pohyboval po jedné z hlavních městských ulic. Určitě jde k dračím lázním, říkal si Tats. Naložení do horké vody – o ničem jiném teď nelétající draci prakticky nemluvili. Tats bloumal pohledem po dracích na zdejší břehu. Toužebně hleděli k městu. Mercorův krk byl natažený ke Kelsingře, jako kdyby ho tam mohla odnést pouhá jeho vůle. Stříbrný Spit a zavalitá Relpda stáli stranou s vytrčenými hlavami – jako malé,

zmatené děti. Další draci stáli seřazení za Mercorem jako vějíř. Modročerný Kalo se tyčil nad Jerdinou malou zelenou královnou Veras. Baliper a Arbuc stáli v bezpečné vzdálenosti od tohoto prchlivého černého draka a dychtivě koukali na daleký břeh. Tinder, jediný fialový drak, jemuž se nyní na křídlech vyvíjela kružba v královské modré, zaujímal místo vedle dvou oranžových, Dorteana a Skrima. Poslední dva draci Tatsovi hodně připomínali jejich majitele Kasea a Boxtera. Vždycky se vyskytovali jeden blízko druhého. Vtom do jeho vědomí pronikla Alisina rozvážná slova.

„Jsi ještě mladý, i na normy Deštné divočiny. Podle počítání Elderlingů můžu díky svým studiím říct, že tvůj život sotva začal. Nemáš před sebou jen desetiletí, ale celé životy. A mám dojem, že až se Kelsingra probudí k životu a její populace dospěje, budeš mít plno mladých žen, mezi nimiž si budeš moct vybírat. Nakonec si někoho najdeš. Nebo jich možná v průběhu tvých mnoha let bude i víc.“

Zíral na ni, zcela umlčený takovou vyhlídkou.

„Elderlingové nejsou lidé,“ prohlásila tiše. „Za dávných časů je ne-svazovaly konvence lidí.“ Podívala se jinam, přes řeku ke Kelsingře, jako kdyby v mlhavém městě mohla vidět budoucnost. „A já čekám, že tomu tak bude opět. Že budete žít odděleně od nás a podle svých vlastních pravidel.“ Nachýlila hlavu k veselícímu se davu. „Teď není vhodná chvíle na to, abys tu postával se mnou. Měl by ses přidat k nim.“

Alise viděla, že Tats váhá. Potom však sevřeně přikývl a vyšel po úbočí ke svým. Je statečný, pomyslela si. Jako jediný z nich započal tuhle cestu jako tetovaný syn otrokyně, na rozdíl od těch, co se narodili jako obyvatelé Deštné divočiny. Někdy pořád ještě věřil, že je cizák. Alise však znala pravdu. Byl nyní Elderlingem stejně jako kdokoli z nich a bude jím až do konce svých dnů. Hloubala nad tím, zatímco stoupala

ke své chatě. Povzdechla, otevřela dveře a vstoupila do svého uklizeného panství. Oni jsou Elderlingové, připoutaní ke svým drakům. A ona není. Ona je jediný člověk v téhle krajině na míle daleko. Jediná, která není vázána k žádnému drakovi. Zase ji začala rdousit její osamělost. Setřásla ji. Přestala myslet na veselí a touhy na říčním břehu a určila si úkoly pro zbytek dne. Bylo zapotřebí zelených olšových větví na uzení ryb. A suché třísky na podpal pro vaření. Obojí se dalo těžko najít, jelikož vesnice už vyčerpala všechny zásoby v okruhu hodiny chůze. Byly to však důležité úkony, které mohla snadno zvládnout. Nešlo o žádnou velkolepou nebo důmyslnou práci, ale aspoň byla její. Před časem objevila liány, které se skvěle hodily k pletení lehkých košů na nošení větví či třísek. Vzala jeden z košů a naložila si ho na záda. Má svůj život a záměr. Vzala tlustý klacek. Přinesl jí ho Carson a Alise teď sloužil jako vycházková hůl. Pokud chce zůstat v téhle části světa a žít vedle Elderlingů a jejich draků, pak se své nové pozici musí přizpůsobit.

Každá jiná možnost byla nemyslitelná. Vrátit se do Bingtownu ke svému falešnému manželství bez lásky? Vrátit se k Hestovu krutému vysmívání a svému stínovému životu jeho manželky? Ne. To je lepší pustá chatrč na břehu řeky, ať už s Leftrinem, nebo bez něj než návrat k tamtomu životu. Alise narovнала ramena a utužila svou vůli. Bylo tak těžké nevracet se ke své domnělé prospěšnosti odbornice na Elderlingy a draky. Ale učila se tomu. Teď vykonávala sice prostou, ale nezbytnou práci, která byla uspokojující úplně jinak než to, na co byla zvyklá.

Sylve ji požádala, aby jí ukázala cestu k bobulím libavky. Dnes odpoledne tedy půjdou spolu nasbírat další plody i listy a také prozkoumat nová místa v oblasti. Ozbrodí se holemi pro případ, že by se zase objevil ten levhart. Vzpomněla si, jak byl Carson ohromený, když mu vyprávěla, jak tu velkou kočku postrašila. Usmála se pro sebe. Přiměl ji, aby přislíbila svou účast u společné večeře, kde všem poví, co a kde

viděla a jak unikla smrti. A taky musela slíbit, že nebude chodit na tak dlouhé průzkumy bez společníka a bez toho, že by někoho o chystané cestě nejprve zpravila.

Ten večer, když stála před nimi všemi a líčila vše, co z dávných rukopisů Elderlingů věděla o bájných levhartech, a když pak prozradila, jak předstírala, že je mnohem větší tvor, a tím zvíře zmátla – ten večer jí byl odměnou. Smáli se jejímu příběhu, nikoli však posměšně, ale obdivně – za to, jak byla odvážná.

Měla tedy nyní své místo a život, a všechno si to vytvořila sama.

22. den rybího měsíce

7. rok Nezávislé aliance kupců

*Od Kima, chovatele ptactva v Cassaricku,
Winshawovi, generálnímu registrátorovi ptactva v Bingtownu*

Připadá mi absurdní, že banální chyba v účetnictví vede až k podezřením a obviněním namířeným vůči mně. Mnohokrát jsem již Radě sdělil, že jsem obětí předsudku zkrátka proto, že jsem tento post získal jako tetovaný, a ne někdo, kdo pochází z Deštné divočiny. Stávající tovaryši cítí, že mají zachovávat věrnost svým vlastním lidem, a to je právě příčinou tohoto podezírání a pomluvy. Jelikož se zdá, že nemají nic lepšího na práci než šířit zlomyslné drby, zdvojnásobil jsem jim počet pracovních hodin.

Ano, je zde rozpor mezi počtem ptáků ve vašich holubnicích a počtem předtím, než epidemie červené oši zcela ustoupila. Důvod je jednoduchý: Ptáci uhynuli.

Za stávající krize jsem nevěnoval tolik pozornosti papírování jako snažám udržet ptáky naživu. A z toho důvodu, ano, páčil jsem mrtvé ptáky dřív, než ostatní chovatelé dosvědčili, že jsou vskutku mrtví. Chtěl jsem tím zabránit šíření nákazy. A to je vše.

Důkazy o jejich smrti vám poskytnout nemohu, pokud po mně nežádáte, abych vám poslal balík popela z místa jejich spálení. Nemyslím si však, že je to úkol hodný mého času.

Vy snad ano?

Kim, chovatel ptactva v Cassaricku

Dodatek: Pokud některé chooné stanice potřebují tovaryše, mám jich nadbytek a rád uvolním kohokoli do služby jinde. Čím dříve nahradí mí vlastní učni ty, kteří vůči mně nejsou loajální, tím dříve nabude chod stanice v Cassaricku na větší efektivitě a odbornosti.

KAPITOLA 3

Lovci a kořist

Sintara vyšla z řeky. Její blyštivé modré šupiny pokrývala studená voda. Jakmile se dostala na břeh, rozevřela křídla, postavila se na zadní a křídly zatřepala. Písčité pobřeží se pokrylo kapkami vody. Nato křídla složila hladce k bokům, přičemž předstírala, že přehlíží, jak k ní všichni draci upírají zrak. Přeletěla očima po všech přihlížejících, dracích i strážcích, kteří stáli jako přikovaní.

První prolomil ticho Mercor. „Vypadáš dobře, Sintaro.“

Věděla to. Nechtělo to tak mnoho. Jen dlouhé koupele ve slabě vroucí vodě, lety, díky nimž zesílila, a spousty masa, aby se kosti obalily hmotou. Konečně se cítila jako dračice. Zůstala stát ještě chvíli, aby si všichni stačili povšimnout, jak vyrostla, a teprve pak se spustila zas na všechny čtyři. Dalších několik okamžiků si mlčky prohlížela Mercora a potom poznamenala: „Zato ty ne. Stále ještě nelétáš, Mercore?“

„Zatím ne. Ovšem doufám, že brzy budu.“

Sintara vyslovila pravdu. Zlatý drak se příliš vytáhl, takže vypadal, jako kdyby měl kosti masem potažené příliš tence. Byl čistý, přepečlivě vypulírovaný jako vždycky, avšak už se neleskl tak jako dřív.

„Jistěže bude létat.“

Sintara otočila hlavu za sebejistými slovy. Tolik se soustředila na Mercora, že úplně zapoměla na přítomnost dalších draků, natož lidí. Několik mladých Elderlingů přerušilo práci a sledovali dračí střet, ne však Alise. Ta právě ošetřovala Balipera. Rukama přejížděla dlouhý šrám na jeho tváři a dávala přitom pozor na svou práci. Rána byla čerstvá a Alise z ní vymývala krev a špínu. Hadřík máchala ve vědru u svých nohou. Baliper měl zavřené oči.

Sintara na Alisino prohlášení neodpověděla. Místo toho řekla: „Tak ty jsi teď Baliperova strážkyně. Doufáš, že z tebe udělá Elderlinga? Abys měla lepší život?“

Alise se na Sintaru podívala úkosem a pak se otočila zpět ke své práci. „Ne,“ odpověděla krátce.

„Můj strážce je mrtvý. Netoužím po jiném,“ vyslovil se Baliper naprosto lhostejným hlasem.

Alise znehybněla. Položila jednu ruku na svalnatý krk jasně červeného draka. Pak se sehnula, vymáchala hadřík a pokračovala v čištění šrámu.

„Tomu rozumím,“ podotkla potichu. Potom řekla Sintaře: „Proč jsi sem přišla?“ Tím jen odrážela Mercorova slova.

Byla to popuzující otázka. Nejen proto, že se jí ti dva odvažovali ptát, ale také proto, že si sama nebyla jistá odpovědí. *Proč* přišla? Pro draky nebylo typické, aby vyhledávali společnost jiných draků anebo lidí. Chvilí hleděla na Kelsingru a vybavovala si, z jakého důvodu ji Elderlingové vlastně vytvořili: aby přivábili draky. Aby jim nabídli požitky, jaké mohlo poskytnout pouze město postavené lidmi.

Do myšlenek se jí protlačilo něco, co Mercor říkal už dávno. Povídali si tehdy o Elderlinzích a o tom, jak draci mění lidi. Sintara se snažila vzpomenout si přesně na Mercorova slova, ale nedařilo se jí to. Jen si vybavila, jak prohlásil, že lidé mění draky stejně jako draci lidi.

To pomyšlení bylo ponižující. Skoro nesnesitelné. Takže ji snad dlouhý pobyt s lidmi proměnil a ona teď potřebuje jejich společnost? Krev jí začala proudit v žilách rychleji a na otázku odpovídalo samo tělo. Potřebuješ nejen jejich společnost. Sintara cítila, jak ji zaplavuje vír barev a prostupuje jejími šupinami. To ji prozrazovalo.

„No tak, Sintaro, měla jsi důvod k téhle návštěvě?“ Mercor se posunul blíž. Jeho hlas zněl téměř pobaveně.

„Jdu, kam se mi zlíbí. Dnes se mi zachtělo přijít sem. Dnes jsem měla chuť podívat se na ty, kteří se mohli stát draky.“

Mercor rozevřel křídla a doširoka je roztáhl. Byla větší, než si Sintara pamatovala. Mercor křídla protáhl, vyzkoušel – a vzápětí Sintaru ovanul těžký samčí pach. „Těší mě, že jsi sem přišla,“ prohodil.

Ozval se jakýsi zvuk. Snad se Alise zasmála? Sintara po ženě střelila pohledem, ale ta měla skloněnou hlavu nad vědrem, kde ždímalá svůj hadřík. Podívala se tedy zpět na Mercora. Opatrně skládal křídla. Kalo se zájmem na oba hleděl a Spit zrovna tak. Když se na něj podívala, stříbrný samec se postavil na zadní a rozepjal křídla co nejvíc doširoka. Mezi nimi stál Carson a vypadal velice znepokojeně. „Nemusí to být Mercor!“ zatroubil najednou nestydatý malý stříbrný. „Mohl bych to být já.“

Sintara na něj zírала a cítila, jak jí nabíhají jedové váčky v hrdle. Spit na ni zamával křídly a upustil smrduté pižmo. Dračice zavrtěla hlavou a sehnula krk, načež puch odfrkla pryč. „Nikdy tvoje nebudu,“ zaprskala na Spita.

„Možná,“ opáčil a přitančil o krok blíž k ní. Kalovy oči najednou zlostně zavířily.

„Spite!“ vykřikl Carson varovně, ale stříbrný už vykročil o další krůček blíž.

Kalo zvedl tlapu s drápy a položil ji záměrně na Spitův ocas. Spit podrážděně zavřískal a obrátil se k mnohem většímu drakovi. Rozevřel

tlamu a ukázal červené, nafouklé jedové váčky. Kalo vyzývavě zatroubil a prudce roztáhl křídla, čímž odhodil menšího draka ke straně. Carson uskočil a zděšeně zařval. Rozhodně nechtěl být rozdrčen.

Kalo si zmatku za sebou nevšímal.

„Přijímám výzvu!“ prohlásil kobaltově modrý drak. Pozvedl zrak k Sintaře. Ta zaslechla vzdálený jekot a uvědomila si, že vysoko nad ní krouží Fente. Malá zelená královna všechno se zájmem pozorovala. Sintarou projel žár Kalova pohledu, avšak ona náhle pocítila pouze zlost, vztek na ně všechny, na všechny ty hloupé, nepoužitelné samce, neschopné letu. Její kůži zaplavily vlny barev a bylo to vidět i na šupinách.

„Ty že přijímáš výzvu?“ zařičela na všechny přihlížející draky. „Vždyť neumíš létat – nikdo z vás nelétá! Přišla jsem, abych se o tom znovu sama přesvědčila. Celé pole draků, co jsou připoutaní k zemi jako krávy. Pro královnu neužiteční jako staré kosti ze sežrané kořisti.“

„Ranculos létá. Sestican taky létá,“ zdůraznila Alise neoblomně. „Alespoň dvěma drakům se to podařilo. Pokud bys chtěla právě je...“

Tahle urážka byla příliš velká. Sintara vyplivla kyselinu. Řízená kulička zasáhla pŕdu na délku těla od Alise. Baliper vyskočil. Jeho oči vysílaly jiskry zuřivosti. Jakmile vyrazil, Alise zaječela a dala se na útěk. Hrot na kloubu jeho roztažených křídél jí jen tak tak minul. Sintara už se připravila a rozhodila doširoka křídla, avšak kobaltově modrý Kalo Balipera zadržel. Oba samci se do sebe pustili. Naznačovali výpady otevřenými tlamami i sekání křídly a vzduchem se do toho nesly výkřiky a pištění Elderlingů. Někteří utíkali, jiní naopak spěchali k bojovníkům.

Sintara měla na sledování toho divadla pouhou chvílku. Hned poté ji Mercor porazil na zem. Byl sice vyzábly, ale pořád větší než ona. Rozplácla se na trávník. Vztyčil se nad ní a ona už čekala, že ji po-

stříká svým jedem. Místo toho se však Mercor skoro něžně sklonil, přitiskl svýma těžkýma nohama její křídla k zemi a bolestivě jí zatlačil na pružné kosti.

Sintara rozevřela čelisti a chystala se vychrlit na něj kyselinu. V mžiku švihl hlavou s rozevřenou tlamou dolů a ukázal jí naběhlé jedové váčky. „Nedělej to,“ zasyčel na ni. Slova provázela ta nejjemnější mlha zlaté kyseliny. Zapáchající polibek té mlhy obalil Sintařinu hlavu, načež ji dračice prudce odvrátila.

Pak Mercor zaburácel tak, aby ho všichni slyšeli, ale přitom svá slova důrazně tlačil rovnou do Sintařiny mysli: „*Jsi netrpělivá, královno. Jistě, pochopitelně. Dej mi ještě jen trochu času a budu létat. A spářím se s tebou.*“ Opět se vztyčil na zadní a současně zvedl přední tlapy ze Sintařiných křídel. Dračice neohrabaně vstala, celá zablácená, křídla pohmožděná a bolavá. Složila je zpět k tělu a odšinuла se pryč.

Bitva mezi Baliperem a Kalem byla krátká. Stáli dost daleko od sebe a jen na sebe frkali a dělali pózy. Spit posměšně hopsal kolem, ovšem v bezpečné vzdálenosti od mnohem větších draků, a sem tam vyplivl kyselinu, zatímco pobíhající strážci na sebe varovně pokřikovali. Sintara viděla, že ji Alise pozoruje; ženiny oči byly veliké a plné úzkosti. Jak na ni tak zírala, Alise ucouvla, zvedla ruce a zakryla si obličej. Sintaru to ještě víc rozzlobilo. Zaměřila svou zuřivost na Mercora.

„Nevyhrožuj mi, draku.“

Odvrátil hlavu lehce stranou. Křídla držel stále napůl rozložená, připravený uštědřit jí omračující facku, kdyby na něho vyskočila. Tiše řekl jen do jejího vědomí: *Já ti nevyhrožuju, Sintaro. To je slib.*

Složil křídla a k dračici znovu dolehla vůně jeho pizma. Věděla, že její šupiny v reakci na to zrudly. Byla to reflexivní biologická reakce královny v říji. Mercorovy černé oči vířily, plny zájmu.

Sintara se postavila na zadní a odvrátila se od něj. Vymrštila se do vzduchu a zatroubila: „Budu si lovit, kde chci, draku. Nic ti nedlužím.“ Silně a rozvázně zabušila křídly a vznesla se nad ně všechny.

V dálce pronikavě a posměšně zatroubila zelená Fente.

„Thymaro!“

Dívka se na Tatsův pozdrav pomalu otočila. Ucítila v bříše napětí. Dlouho se tomuhle rozhovoru vyhýbala. Když se poprvé vrátila z Kelsingry, viděla v Tatsových očích, že ví, co se mezi ní a Rapskalem stalo. Nepotřebovala a ani nechtěla s ním o tom mluvit. V následujících dnech se ho sice nestraničila úplně, ale unikala jeho úsilí zastihnout ji o samotě. Bylo to skoro stejně těžké jako vyhnout se chvilčkám o samotě s Rapskalem. Tats se snažil ji odchytit a počínal si přitom velmi rafinovaně. Rapskal se objevil u jejích dveří hned ten večer, co se vrátili z Kelsingry, významně se usmíval a ptal se jí, jestli nechce jít na večerní procházku.

Přišel ke dveřím malé chaty, kterou obývala spolu se Sylve a naoko i s Jerd. Tři dívky se sestěhovaly téměř hned, jakmile se strážci usadili ve vesnici. Thymara si nevzpomínala, že by o tom rozhodnutí nějak moc rozmlouvaly; zdálo se rozumné, že jediné tři ženy mezi strážci budou bydlet spolu.

Harrikin jim pomohl vybrat jednu z polorozpadlých staveb, kterou pak prohlásily za svou, a strávil nejedno odpoledne tím, že jim pomáhal učinit chajdu obyvatelnou. Díky Harrikinovi teď komín vedl kouř z domu ven, střechou zatékalo, jen když byl vítr mimořádně silný, a otvory po oknech chránily okenice. Nábytek byl chudý a neopravený, ale tím se ostatně vyznačovaly všechny domovy strážců. Od Carsona měly dívky nahrubo vyčiněné jelení kůže, natažené na rámech z kůlů – to byly základy pro postele –, a vyřezávané dřevěné nádobí,

kteře sloužilo na jídlo. Thymara byla jedním z nejlepších lovců, takže měly vždycky maso k jídlu i pro obchod s ostatními strážci. Thymara ráda po večerech vysedávala se Sylve a ještě raději byla, když k jejich krbu přicházeli někteří další strážci a povídali si s nimi. Nejdřív u nich býval častým hostem Tats a také Rapskal.

Jerd trávila v chatě jen málo nocí. Vracela se ojedinele. Pokaždé zpřeházela všechny své věci ve snaze najít nějakou konkrétní položku, anebo přišla k jídlu a přitom si vždycky stěžovala na toho muže, s nímž se zrovna stýkala. Thymara neměla Jerd ráda, ale přesto nemohla zapřít jakési zvrhlé okouzlení Jerdinou šíravou kritikou jejích milenců. Byla konsternovaná její bezstarostnou sexualitou i prudkou povahou, chrlením důvěrných podrobností i tím, jak často Jerd odhazovala jednoho strážce, aby ho vzápětí nahradila jiným. V jejich malé skupince nebylo tajemstvím, že Boxter je do ní beznadějně zamilovaný. Jeho jediného však odmítala. Nortel byl jejím milencem přinejmenším pár dní a Kase s měděnými očima se od ostatních lišil tím, že ji doslova vyvlekl ze své chaty a z postele ven. Jerd uvedlo v úžas a taky rozzuřilo, že jejich aférku ukončil on, a ne ona. Thymara však měla pocit, že Kase je oddaný svému bratranci Boxterovi a nechce mít na svědomí jeho zložené srdce.

Ovšem onu první noc po Thymařině pobytu s Rapskalem v Kelsingře byla Jerd samozřejmě doma a pronášela plno drobných, jedovatých poznámek. Dala si záležet, aby Thymaře připomněla, že Rapskal byl kdysi také jejím milencem, byť krátce, a že sdílela postel i s Tatsem. Právě kvůli přítomnosti Jerd bylo o to těžší říct Rapskalovi nějak laskavě, že s ním ten večer nechce jít ven. Příští den ho odmítala stejně obtížně a přes příští podobně. Potom mu konečně nastínila své pochybnosti: co udělala, asi nebylo příliš rozumné. Bojí se otěhotnění a to celé je silnější než její smyslná touha po něm. Rapskal ji překvapil. Vážně přikývl.

„To je opravdu jen pro starost. Sám si nejdřív zjistím, jak Elderlingové zabraňovali početí, a až to budu vědět, povím ti to. Pak si budeme moci užívat beze strachu.“ Tahle slova pronesl před pár dny, když se ruku v ruce procházeli podél říčního břehu. Thymara se nahlas zasmála. Jako vždycky ji okouzila a zároveň poděsila jeho dětská přímočarost, s níž mluvil o věcech, které vůbec dětské nebyly.

„Takhle snadno jsi odložil všechna pravidla, s nimiž jsme vyrostli?“ zeptala se ho.

„Ta pravidla už pro nás neplatí. Kdyby ses se mnou vrátila do Kel-singry a strávila víc času s kameny, věděla bys to.“

„Dávej si na kámen vzpomínek pozor,“ varovala ho.

To bylo další pravidlo, s nímž vyrostli. Všechny děti z Deštné divočiny znaly nebezpečí zahrávání si se vzpomínkami uloženými v kamenech. Mnoho mladých se v nich ztratilo, utopili se ve vzpomínkách z jiných dob. Rapskal pokrčil rameny, čímž Thymařiny obavy vlastně smetl ze stolu.

„Už jsem ti to říkal. Já využívám kameny i vzpomínky, který uchovávají, tak, jak se má. Teď chápu, že některý z nich sloužily jako umění ulice. Jiný, hlavně ty na zdech domů, byly osobní vzpomínky – něco jako deník. Některý jsou zas poezie, zejména v sochách, nebo zaznamenaný dějiny. Ale určitě jsou místa, kde Elderlingové uložili svou magii a lékařství, a až je objevím, myslím, že najdeme to, co potřebujeme. Uklidňuje tě to?“

„Tak trochu.“ Usoudila, že mu nemusí říkat rovnou všechno. Nebyla si totiž jistá, že by s ním šla do postele, i kdyby věděla, že je to bezpečné. Jak by mu mohla vysvětlit to, čemu ani sama nerozuměla? Snazší je o tom nemluvit.

A jednodušší taky je nehovořit o Rapskalovi s Tatsem. Proto se k němu teď obrátila s polovičatým úsměvem a řekla omluvně: „Zrovna jsem chtěla jít na lov. Dnes mi Carson zadal Vrbový hřbet.“

„Mně taky,“ odpověděl Tats klidně. „Carson totiž chce, abychom kvůli bezpečnosti lovili v párech. Nejde jen o ty Alisiny levharty. Je taky menší šance, že si navzájem vyplašíme zvěř.“

Thymara beze slova přikývla. Stejně by k tomu dřív nebo později muselo dojít. Strážci se totiž nedávno sešli, aby probrali, jak nejlépe povzbudit draky k létání, a Carson přišel s množstvím nových nápadů. Jedním z nich bylo rozdělení loveckých území, aby se předešlo neshodám, a rovněž lov se společníkem – to kvůli větší bezpečnosti. Dnes budou tedy někteří strážci lovit v Dlouhém údolí, další na Vysokém břehu a ještě jiní půjdou rybařit. Vrbový hřbet běžel souběžně s řekou a byl porostlý převážně vrbami, proto ho tak pojmenovali. Šlo o nejdůležitější pásmo pastvy jelenů a Carson ho vyhradil pro své nejlepší lučičtíky.

Thymara měla svoje náčiní a Tats zase svoje. Nebylo možné se vymlouvat, museli ihned vyrazit. Po tom ranním sporu měla Thymara chuť někam utéct. Sintara si Thymary zřejmě nevšimla a nejspíš ani neviděla, že se dívka z břehu řeky dívá, ale Thymara se za Sintaru stejně styděla. Nechtěla být v blízkosti ostatních strážců, nechtěla slyšet, co o její rozmazené královně řeknou. A ještě horší bylo, že se pořád snažila najít pro Sintařinu namyšlenost a zášť nějaké ospravedlnění. Toužila umět bránit svou dračici. Sintara se však o ni starala jen málo nebo vůbec. Thymara to dobře věděla. Ale pokaždé, když ji napadlo odtrhnout od modré královny své myšlenky, vždycky, když si s jistotou tvrdila, že donutí samu sebe, aby se přestala o svou dračici starat, Sintara si našla nový způsob, jak z dívky vyždímat nějaké city. Dnes třeba šlo o pocit studu.

Thymara se pokusila setřást ho ze sebe. Tats s ní srovnal krok. Není to moje chyba, říkala si. Já jsem přece nic neudělala. Ale i když to věděla, ničemu to nepomohlo. Přecházeli plochu louky a míjeli ostatní strážce i draky. Thymara si neustále představovala, jak za ní všichni civí.

Kase, Boxter, Nortel a Jerd si ten den vylosovali ošetřování. Ujali se nelétajících draků. Hledali jim u očí a uší sající parazity a přitom je povzbuzovali, aby roztahovali křídla. Arbuc svým roztomilým, ale špatným způsobem spolupracoval, zatímco Tinder netrpělivě přecházel kolem a čekal, až k němu někdo napře pozornost. Od doby, co se fialovému drakovi začaly vyvíjet barvy, choval se někdy namyšleně, a někteří strážci se mu kvůli tomu tudíž chichotali. Alise vtírala jelení lůj do nových škrábanců, které Kalo uštedřil Baliperovi.

A jakmile skončí ošetřování, budou strážci každého ze zbývajících draků nabádat, aby zkoušel létat. Teprve až to splní, tedy alespoň formálně, dostanou draci krmení. Na tom Carson trval.

Thymara jim jejich úkoly nezaviděla. Ze všech draků byl v hladovém stavu trpělivý jedině Mercor. Spit byl tím nejnepříjemnějším, nejprotivnějším a nejneotesanějším tvorem, s jakým se kdy setkala. Dokonce i Carson ho zvládal jen stěží. Nevraživá malá Fente už uměla létat, díky Saovi, avšak nádherně zelenozlatá Veras zůstávala pořád ještě na zemi a byla stejně pomstychtivá jako její strážkyně Jerd. Kalo, největší z draků, pojal až sebevražedné rozhodnutí létat. Za strážce měl Davvieho, ale dnes drakovy četné zářezy a šrámy, utržené v šarvátce s Baliperem, ošetřoval Boxter. V šarvátce, kterou vyprovokovala Sintara. Thymara vykročila ještě rychleji. Rozhodně je lepší strávit den lovem – skolit jelena a pak ho vléct do tábora – než se zaobírat druhými strážci a jejich draky.

Aspoň se už nemusela zabývat svou dračicí. Při pomyšlení na Sintaru pohlédla směrem k obloze. Pokusila se zapřít náhlý, bodavý pocit opuštění, který se jí zmocnil.

„Stýská se ti po ní?“ zeptal se Tats potichu.

Thymara nelibě nesla, že ji tak jasně přečetl. „Jo. Ona mi to neusnadňuje. Někdy se dotýká mých myšlenek z důvodu, kterej mi nedá-